

☰ Menu

Anmeldelse: The Peanut Butter Falcon

Publiceret 14/03/2020 i Kultur/Film

af **Karen Hammer**

FILM // ANMELDELSE – To unge amerikanske filminstruktører, Tyler Nilson og Michael Schwarz, var i 2012 på besøg i en lejr for handicappede unge kunstnere. Her traf de Zack Gottsagen, der drømte om at blive filmskuespiller. Da han var født med Downs Syndrom, lød hans fremtidsdrøm umiddelbart temlig ulandsiggørlig. Zacks karisma og utrolige selvsikkerhed betog imidlertid Tyler Nilson og Michael Schwarz, og de besluttede at skrive et manuskript – at skabe en rolle specielt til Zack – for således i en spillefilm at vise alverden hans potentiale.

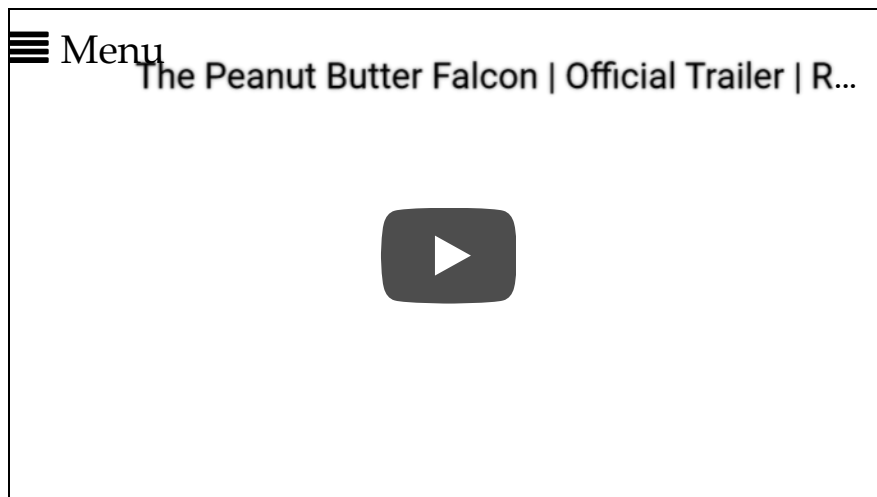
Det kom til at tage adskillige år at finde risikovilige producenter. Det hjalp at flere store Oscar-nominerede skuespillere stillede op i mindre roller: Bruce Dern, nomineret for ”Coming Home” 1978, John Hawkes for ”The Sessions” 2012 og Thomas Haden Church nomineret i 2004 for Alexander Paynes ”Sideways”. Det produktionsselskab, der stod bag Paynes film ”Nebraska”, som i 2013 skaffede Bruce Dern prisen i Cannes som bedste mandlige hovedrolle, valgte således også at støtte Tyler Nilsons utraditionelle debutprojekt.

“[The Peanut Butter Falcon](#)” blev en dundrende succes og vandt, da den blev vist ved SXSW festivalen i Austin, publikumsprisen.

Med denne film er de to instruktører, der før kun havde lavet kortfilm, lykkedes med at lave en film om en person, man aldrig vil kunne glemme

Zak er 22 år men bor på et plejehjem; hans *roommate* er den 82-årige Carl (Bruce Dern). Myndighederne i USA mener ikke, at Zak vil være i stand til at klare sig selv og har i mangel af familiemedlemmer bestemt for ham. Zak drømmer om at blive bryder og kører i en uendelighed et gammelt VHS-videobånd, der reklamerer for Salt Water Rednecks bryderskole i North Carolina. Der vil han hen, så han kan blive en helt, men han er i myndighedernes vold, og det er svært at bryde ud af plejehjemmet. Endelig en dag lykkes det ved Carls hjælp; indsmurt i brun sæbe vrider han sig gennem tremmerne til Johny Cashs ”The train is bound for Glory” og styrter kun iført underbukser ned i havnen, hvor han gemmer sig under en presenning i en båd. Tyler, en lurvet fisker uden licens, stjæler fra andre og må i sin båd flygte fra rasende fiskere.

De to umage fyre, Zak og Tyler, slår nu følge sydpå. Tyler, spillet af Shia LaBeouf, bestemmer, men charmeres ret hurtigt af den bomstærke, enfoldige og viljestærke Zak. De bliver venner, og Zak lærer undervejs at fiske, at svømme og at affyre et gevær. På plejehjemmet er man rasende over Zaks flugt og beordrer den søde plejerske Eleanor, Dakota Johnson, som har været fine venner med Zak, til at skaffe ham tilbage, så han kan blive placeret på et hjem for narkomaner! Da hun finder dem, rejser de på en tømmerflåde i bedste Huckleberry Finn stil. Zak elsker sin frihed og vil ikke opgive den, og Tyler, der er blevet interesseret i dejlige Eleanor, får hende overbevist om, at Zak ikke kan vende hjem, før han har truffet Salt Water Redneck. Zak har nu fået en familie, og alt er godt, indtil de to forfølgere – spillet af John Hawkes og rapperen Yelawolf – overfalder dem.

Denne roadmovies ultra-naturalisme er betagende og meget charmerende, blandt andet fordi Zak og Tylers dialoger er særdeles morsomme, og fordi det er så tydeligt, at Shia LaBeouf virkelig nyder at spille sammen med Zack. Deres fredelige sejlture gennem idylliske grønne sumpområder, fotograferet af Nigel Bluck og understøttet af traditionel banjomusik, giver de tre hovedpersoner mulighed for at lære hinanden bedre at kende, og os muligheden for at elske dem...

Zacks spil er imponerende spontant og naturligt. Med denne film er de to instruktører, der før kun havde lavet kortfilm, lykkedes med at lave en film om en person, man aldrig vil kunne glemme. Vi kan herefter se på mentalt handicappede med nye øjne; de kan meget mere end, vi før troede, og bundærlige Zak overbeviser os om, at personer med Downs Syndrom selvfølgelig også – som vi – har ret til at få opfyldt deres håb og drømme. Det er længe siden, jeg har følt mig så godt underholdt.

[Læs Karen Hammers andre anmeldelser her.](#)

Foto: PR.

Facebook kommentarer

0 kommentarer

Sortér efter **Ældste**

Tilføj en kommentar ...

[Plugin til Facebook-kommentarer](#)